

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Poenitentia Et Reliqvis Sacramentis

Vindalium, 1646

Sect. III. An poenitentia imposita mutari possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38867

74 T R A C T A T V S
elemofynam, fatisfacis illius præcepto,
fi eam per feruum tuum eroges: fecus au-
tem dicendum est, fi iubeat vt ieiunes,
aut facrum audias, vel rofarium recites;
ea enim & fimilia per teipsum exequi
debes, fi fieri potest. Quod fi contingat
te, vel ob superuenientem infirmitatem,
vel alia ex causa rationabili, pœnitentiam
posterioris generis implere non posse,
non teneris eam implere per alium,
aut aliud opus facere.

SECTIO III.

An Pœnitentia imposita mutari possit.

CONCLUSIO

Pœnitentiam immutare potest, tum il-
le qui eam imposuit; tum alius qui-
uis confessarius, siue sit illius superior, si-
ue æqualis, siue etiam inferior.) Quòd
idem possit, patet, quia nihil obstat quin
idem iudex possit causam ante iudica-
tam, iterum iudicare; cùm eandem reti-
neat potestatem, & pœnam impositam
ratione habita variarum circumstantia-
rum, quæ ante non occurrerant, mutare;
maximè in foro conscientie, quod in fa-

uorem rei institutum est.

Quòd etiam quiuis alius immutare possit, probatur; quia in munere absoluen- di à peccatis, Sacerdotes omnes sunt pa- res, eò quòd illud spectat ad potestatem ordinis, quàm exercent in persona Chri- sti, in quo vnus Sacerdos non est alte- ro superior, licèt quoad iurisdictionem, quæ ad soluendum & ligandum requiri- tur, sint impares. Si ergo idem Sacerdos potest suam sententiam mutare, eandem poterit mutare & alius, cum omnes æ- qualem in hoc potestatem habeant.

Confirmatur: nam certum est posse Titium, peccata priùs confessa iterum confiteri, & ab iis absolutionem petere, vt superiùs dictum est; non tenetur au- tem ea confiteri eidem Sacerdoti, sed potest alium adire si vult: & vicissim ille alius potest eum absoluerè, à peccatis aliàs confessis, quæ de nouo ad ipsum de- fert, ac si ea amplius Ecclesiæ clauibus subiecta non fuissent. Idem ergo poterit ipsi iniungere pœnitentiam peccatis illis debitam. iuxta præsentem statum & dis- positionem illius, ac si nulla alia satis- factio pro iisdem vnquam ipsi imposita fuisset. Et ex consequenti non tenebitur pœnitens priori iudicio stare, cum æquũ non sit, vt pro iisdem peccatis bis pu-

niatur. Atque hæc tandem confirmat communis Ecclesiæ vsus, qui prudenter damnari non porest.

Dices, non potest iudex aliquis reuocare sententiam alterius, qui ipsi non est subordinatus: atqui vnus Sacerdos non est alteri subordinatus, quoad potestatem ordinis; ergo nullus potest sententiam alterius reuocare. Respondeo secundum confessarium non reuocare sententiam prioris si propriè loquamur; sed tantum sententiam suam proferre, sicut prior suã protulit, causa eadem ad ipsum delata: ea enim non datur per modum appellationis, vt fit in iudiciis externis, sed per modum noui iudicij, quod æquale est præcedenti, vtpote fluens ab æquali auctoritate; vnde sicut prior sententia per posteriorem non irritatur, ita potest poenitens, cui ex duabus voluerit, se conformare.

Nota probabile esse. prædicta etiam habere locum, quando peccata pro quibus imposita est poenitentia, erant reseruata ei qui absoluit. Ratio est, quia si eiusmodi peccata non fuissent reseruata, posset inferior poenitentiam pro iis impositam immutare, vt patet ex dictis. Ergo æquè potest poenitentiam immutare etsi reseruata fuerint. Sequela patet: nam

DE POENITENTIA. CAP. V. 77

post confessionem superiori factam, iam amplius non sunt reseruata. & perinde est ac si reseruata nunquam fuissent. Ergo nihil obstat, quin inferior Sacerdos possit, satisfactionem pro iis impositam, immutare.

Cōfirmatur: nam negari nō potest, quin inferior Sacerdos possit poenitentem, qui peccata superiori reseruata legitime confessus est, ab illis absolueret, & consequenter debitam satisfactionem ei imponere. Ergo etiam ipse poenitens poterit poenitentiam ab eo impositam implere; atque adeo non tenebitur subire poenam à superiore indictam, cum Deus bis non puniat in idipsum.

Dices, si hoc ita est, frustratur intentio Superiorum, casus aliquos sibi reseruantium; quia ideò eos reseruant, ut eorum subditi, poenarum metu ab ipsis imponendarum, cautè viuant, & à grauioribus peccatis abstineant. Respondeo id non sequi: nam praterquam quòd multi abstinent à peccatis reseruatis, non tam propter metum grauioris alicuius poenae imponendae, quam ne cogantur comparere coram superiore, apud quem malè audire nolunt: certè Sacerdos inferior si officio suo ritè, ut par est defungi velit, debet poenam culpae attemperare, neque

sine rationabili causa eam mitigare potest.

SECTIO IV.

*An satisfactio facta in peccato sufficiat,
& de eius vi.*

CONCLUSIO. I.

Satisfactio facta in peccato mortali; sufficit ad integritatem sacramenti, & & etiam probabiliter ad illius effectum ex opere operato.) Prior pars probatur 1. quia ex communi Doctorum consensu, confessorius potest exigere interdum à poenitente, ut poenitentiam impleat, antequam ei absolutionem impertiat: imò ex probabili sententia, potest confessorius approbare satisfactionem, à poenitente spontè exhibitam, antequam confiteretur. In quibus casibus satisfactio valet ad integritatem sacramenti; & tamen non supponit gratiam in subiecto, cum præcedat absolutionem, cuius beneficio infunditur gratia.

Probatur 2. nam satisfactio facta, iuxta præceptum à confessorio impostum, sufficit ad integritatem sacramenti: